

Entre la teoria i la pràctica.
► Patricia Maseda Calamita (Girona, 1977) és llicenciada en Història de l'Art i Màster en Comunicació i Crítica d'Art per la Universitat de Girona. Comença a desenvolupar el seu treball artístic amb l'escultura l'any 2014, treballant amb materials com el paper i el cartró per crear uns volums que han evolucionat de les formes abstractes fins a un estil figuratiu propi.

PALAU DE L'ABADIA ► Patricia Maseda porta a Sant Joan de les Abadesses les seves subtils escultures de paper i materials discrets, un homenatge a la mirada constructora d'històries i sentit

Després dels herois

PATRICIA MASEDA

PATRICIA MASEDA

► **Palau de l'Abadia, Sant Joan de les Abadesses.** Monestir. **Fins al 3 d'abril.** De dilluns a dissabte, de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Diumenges, de 10 a 14 h.

EU DALD CAMPS

■ No és casual que una artista com Patricia Maseda vulgui portar a col·lació una certa fenomenologia de la percepció que tindria en la mirada (originalment neutra, desinteressada en el sentit kantian del terme) el seu epicentre més genuí. Sense anar més lluny, una pregunta retòrica formulada pel mateix Sartre («Què significa, per mi, ser vist?») serveix a la gironina per ubicar-nos amb precisió: ens trobem en un territori «imatjant» (per

emprar la terminologia que el filòsof francès explora a *L'imaginaire*) on allò que veiem no sempre manté una relació de perfecta analogia amb la matèria que la suporta. Sartre, tot i no ser un prodigi de claredat ni de voluntat pedagògica, ho explicava de forma relativament amena: la matèria de les imatges que ens afigurem, per exemple, a partir d'una taca a les estovalles (o d'un paper rebregat), té una naturalesa, en el fons, irreal. En paraules seves: «No ens trobem pas tan lluny de la imatge mental, on la matèria té tan poca independència que apareix amb la imatge i desapareix amb ella». O, dit d'una altra manera: la matèria, per pobre i precària que resulti, pot suportar qualsevol imatge que nosal-

tres, en tant que observadors, diguem-ne performatius, siguem capaços d'imaginar (per cert: la distància entre veure realment una cosa i imaginar-la és molt més tènue del que solem admetre).

Per això Maseda pot crear tota una cosmogonia d'herois i antiherois servint-se, només, d'humilíssims fragments de paper, perquè sap que el temps dels herois de carn i ossos ha passat, igual que ha passat el temps de les representacions heroiques. La qüestió, formulada no per Sartre sinó per George Steiner és: «Podem ser herois?» Potser sí, afegiríem nosaltres, però solament en un sentit genuïnament tràgic. De fet, l'alemany creia que totes les persones tenen consci-

ència de la tragèdia a la vida, però que, en l'art, la seva representació és exclusiva de la tradició occidental. La tragèdia —insistia Steiner— vol fer-nos saber que hi ha en el fet mateix de l'existència humana una provocació o una paradoxa; ens relata que els propòsits humans sovint van a contrapèl d'inexplicables forces destructives que són a fora i, al mateix temps, molt a prop». Segui com sigui, «preguntar als déus per què van escollir Èdip perquè patís tantíssim [...] equival a exigir raons i justificació a la nit silenciosa. No hi ha resposta». Maseda ho sap i per això confia l'ingent tasca de reconstrucció pendent a una mirada que descobreix en el paper totes les formes de la història.